peale ära ja oli hea, et ta suri, waewa ta sai küll näha. Aga suri ometi oma maale ja oma rahwa keskele; seda ta ika igatses!" — „Noh, kas siis tuled wõeralt maalt?" küsis Kaie. „Tuleme kaugelt, soojalt maalt, mis kullamaaks kiideti! aga ma ei leidnud kulda ega õnne. Oh need petjad, kelle sõna peale ma siit ära läksin; wõtku neid — — —!" Ja siis tahtis needma hakkata, aga naine keelas: „ära sajata! see teeb su hõda suuremaks! eks olnud su oma rumalus, et tühja juttu uskusid! — ja kes nii waene, mis sa weel hakad teed käima!" Kui mees seda kuulis, ajas kulmu kortsu ja ütles: „Waene! ega ma minnes ei olnud waene! nüüd, jah nüüd olen waesem kui waene! Mul oli wilja ja weiksid, riided ja riistu, kõik müisin mitme saea rubla eest, aga suurem hulk kulus tee peal ära, mis järele oli, sellega hakasin pea jälle tagasi tulema. Oh seda ärarääkimata hõda, mis näha saime! Kerjates püüdsime edasi ja nüüd mu warandus on need rõbalad, mis mul siin näha on, elan armust, kui armu ei leia, siis elan näljast! seda on mul enam kui tarwis!" Naine ütles: „Eks seda ole ammu juba aealehed kuulutanud; ei tahtnud uskuda, nüid näen oma silmaga! On aga tõsi, mis kirjas seisab: ela omal maal, toida ennast rahuga! — Aga, kuule mees! laps karjub ühte puhku, mis sest wäetimast nüid saab?" „Loodan, et pea sureb," ütles mees; „olen juba tüdinenud, ei tee ta muud kui karjub õõd ja pääwad!" „Oh waene lugu!" ütles naine kurtes, „kas hõda armu su südamest kautanud?" Ja kui nüid laps enam weel kisendas, nagu taewast abi nõudis, mis oma wanemast ei leidnud, siis palus Kaie seda wäetimad näha, „ehk naine tunneb lapse hõda!" Mees tõstis mõne rõbala kimbu eest ära, ja siis wõttis weel ühe ja selle panni naise kätte peale: „Seal ta on!" Ja tõeste, mudarulli sees oli laps, lapse pea ümber wana lamba naha tük mässitud, särgi ja mähkmete asemel surnud ema wana kört, mis wäga pahaste haises. Laps nutis, Kaie nutis, aga isa ja pitkakuuega pois olimad kui puu ja pak, ei